

Jacqueline Wilsonová

Pyžamová párty

Ilustroval Nick Sharratt

PYŽAMOVÁ PÁRTY

Jacqueline Wilsonová

PYŽAMOVÁ PÁRTY

Ilustroval Nick Sharratt

slovar

Copyright © Jacqueline Wilson 2001

Illustrations copyright © Nick Sharratt 2001

Translation © Daniela Marsinová ml. 2008, 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2008, 2018

ISBN 978-80-556-3390-9

*Pre Kate
s vdakou*

* Jeden *

„Hádajte, čo!“ povedala Anna. „Budúci týždeň mám narodeniny a mama s ockom mi dovoľia pozvať si všetky najlepšie kamarátky na pyžamovú párty.“

„Super,“ povedala Barbora.

„Špica,“ dodala Claudia.

„Paráda,“ zajasala Ema.

Ja som nepovedala nič. Len som sa usmiala. A potichu dúfala.

Nebola som si istá, či som jedna z Anniných *najlepších* kamarátok. Anna a Barbora sú najlepšie kamarátky. Claudia a Ema sú tiež najlepšie kamarátky. Ja som zatiaľ najlepšiu kamarátku v tejto novej škole nemala.

Teda, tá škola vôbec nie je nová, je stará s točitým schodiskom a dlhými vyleštenými chodbami s množstvom tried. Je dosť veľká, ešte aj teraz sa niekedy stratím. Hneď v prvý deň školy som nevedela nájsť záchody, počas celej prestávky som len chodila hore-dolu, a bola som čoraz zúfalejšia. Potom ma však našla Ema. Ukázala mi, kde sú záchody. Začala som mať Emu *táááááák* rada. Chcela by som, aby bola moja najlepšia kamarátka. Ale jej najlepšou kamarátkou bola Claudia.

Claudiu nemám veľmi rada.

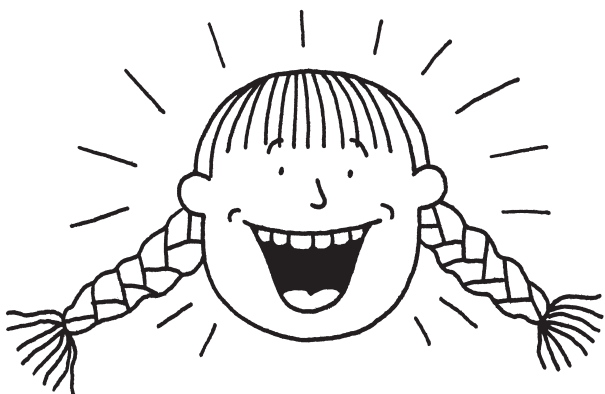
Ale mám celkom rada Annu a Barboru. Tak sme začali chodiť po škole takto v päťke, Anna a Barbora, Ema a Claudia a ja. Založili sme si taký supertajný spolok. Nazvali sme sa *Abecedné dievčatá*. To vďaka našim menám. Volám sa Dana. Takže naše krstné mená sa začínajú na písmená A, B, C, D a E. Všimla som si to prvá. Tajný spolok bol tiež môj nápad.

Vždy som chcela byť súčasťou niečoho tajného. Bolo to takmer také super, ako mať najlepšiu kamarátku.

Nebola som si istá, či Annina narodeninová pyžamová párty bola iba pre najlepšie kamarátky. Anna stále rozprávala dookola o tom, ako určite nebude celú noc spať a aké to bude skvelé. Barbora sa jej smiala, pretože raz, keď bola Anna na noc u Barbory, zaspala už večer o deviatej a pred deviatou ráno sa nezbudila. Claudia rozprávala, že ona niekedy ostane hore veľmi dlho, až do jedenástej alebo do polnoci, takže určite nezaspí, nech sa nebojíme. Ema zase vstáva veľmi skoro, pretože jej malý brat každý deň plače už ráno o šiestej a pýta si jesť.

Stále som nič nehovorila, len som sa ďalej usmievala.

Ema sa na mňa pozrela. Potom sa pozrela na Annu.

„Hej, Anna, aj Dana môže prísť, však?“

„Jasné,“ povedala Anna.

Usmiala som sa od ucha k uchu.

„Juchúúúúú!“ zvýskla som.

„Teda Dana!“ zakričala Claudia a afektovane si pritlačila rukami uši. „Takmer som ohluchla.“

„Prepáč,“ ospravedlnila som sa – hoci ma to nemrzelo. Ale s Claudiou sa radšej snažíte vychádzať. Vždy má hlavné slovo. Je šéfka.

Dokonca chcela rozprávať Anne aj do toho, čo má robiť na svojej vlastnej pyžamovej párty. „Určite budeme mať nejaké hrôzostrašné a strašidelné filmy, však?“ vyzvedala.

„Mamina mi nedovolí pozeráť *príšerne* strašidelné filmy,“ odpovedala jej Anna.

„Veď to mame nehovor. Len počkaj, kým zaspí, a potom ich môžeme pozeráť v tvojej

izbe,“ navrhla Claudia a tvárila sa, že je to *také* jednoduché.

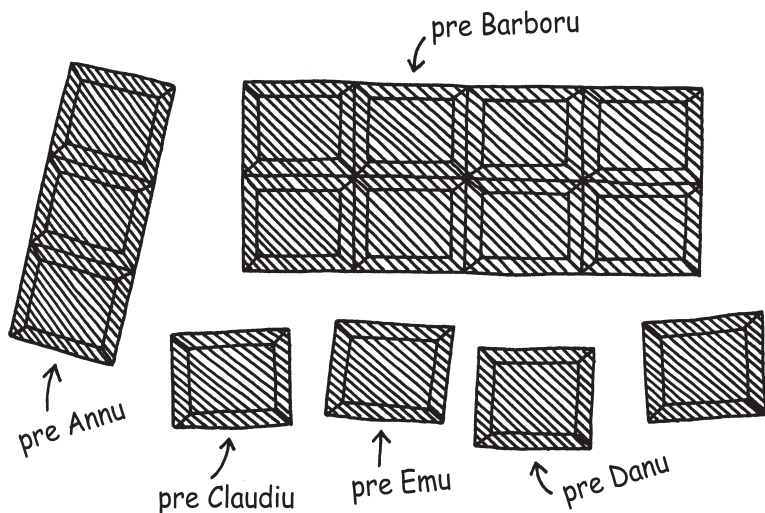
„Nemám v izbe video, len malý televízor,“ prekazila jej plán Anna.

„Ja nemám dokonca ani televízor,“ podotkla pokojne Barbora. „To je jedno. Hej, už vieš, aké budeš mať narodeninové jedlo?“

Barbora strašne rada je. Cez prestávku vždy zje veľké balenie čokolády. Sama poje osem dielikov. Anne dá tri dieliky, pretože je jej najlepšia kamarátka, a Claudii, Eme a mne dá po jednom. Claudia si niekedy zoberie aj posledný kúsok. Claudii by prešla aj vražda.

„Mamina sľúbila, že mi kúpi narodeninovú tortu,“ žiarila Anna. Usmiala sa na Barboru.

„Čokoládovú tortu!“

„Nie, povedz jej, nech ti kúpi mrazenú tortu v nejakom zvláštnom tvare. Také sú úplne najlepšie,“ zahriakla ju Claudia.

„Anna môže mať, čo chce. Sú to jej narodeniny,“ odvrkla jej Barbora.

Claudia sa zamračila.

„*Každá* z nás môže mať svoju narodeninovú pyžamovú párty,“ navrhla rýchlo Ema. „Tak si každá bude môcť urobiť všetko presne tak, ako chce. Teda, ak nám to dovoľia. Moja mama sa teraz stále krúti len okolo môjho malého brata, ale *myslím*, že mi na narodeniny dovoľí usporiadať pyžamovú párty.“

„Naši mi to tiež dovoľia,“ potešila sa Barbora.

„Mne mama dovoľí robiť čokoľvek,“ oznámila nám Claudia. „Ocko tiež.“

Ja som nepovedala nič. Dúfala som, že si to nevšimnú. Ale teraz sa všetky na mňa pozerali.

„A čo ty, Dana, dovoľia ti rodičia pyžamovú párty na narodeniny?“ spýtala sa ma Ema.

„No jasné,“ odpovedala som rýchlo, ale srdce mi pod novou školskou uniformou začalo biť ako o preteky.

Našťastie, moje narodeniny boli ďaleko, *zatiaľ*.

Nemohla som ich pozvať na noc k nám, nemohla som mať pyžamovú párty. Nechcela som, aby vedeli, prečo nie. Možno by som to povedala Eme, ale nechcela som to hovoriť ostatným. Hlavne nie Claudii.